

Gátur.

1. Í hvort fiski er lengst milli
spóns og höfuðs?
2. Hversu bit Adam í epli, sem
éva rjetti honum?
3. Í hvort hús er hvortí brje, steim
jörn rje mold?
4. Hvernig á á láta svo einu kummu
af nigi, í þrjá kummuþoka
á þeis ventu allis fullis?

Þá minnyoma í næsta blot.

7 - 9 = 2
Flugar

Línur

ll

Ritnefnd:

Ingibjörg Jónsdóttir.

Baldu. B. Bórdal.

Rögnv. Jónsson

Stefán Þagnsson

Ritstj:

Stefán Þagnsson.

Bejaröd.

Rettasholt		koma 28/12	för 29/12
Grundorger		" 30/12	" 3/1.
Mid-Grund.		" 29/12	" 30/12
Sydste-Grund.		" 2/1.	" 3/1.
Lit-lidaler		3/1.	" 4/1.
Djupidaler.			
Serfmyri	7/1.	8/1.	2/1 - 3/1 -
Flugmyri			" "
Flugm. hoannes		11/1	- 11/1
Bjarnabadi		11/1	13/1
Hjaltastadi			
Hjaltast. kot		14/1	- 15/1
Hjaltast. ho.		15/1.	- 16/1.
Frostastadi			
Fraunes.		5/2	14/2
Brekku kot		" 20	" 24

og skilist padan til ritstj.
 lutit blotit ganga litlega og ohrenkuf pad everi

Flugur.

2. Hbl.

Desember.

H. ar.

Frinnarr Magnússon.

Enn er hringt til hinstu stundar,
harmaskúris vöktva brá.

Altaf fættar fornum vinum,
— fættar þeim sem hjartod á —

Loona for þad, fyrir varsku
ferd og hefja, vinna minna!

Óflir áðeins stulla stundur,
stefnt mig verður i himinim

6
Far nú vel til segru heima,
fríður Guðs sje yfir þjær!
Blíður hugur bráða þinna
ber nú margt í fótmi sjar:
góða minning, gleði sanna,
guti vígða hreina sál,
hjarta gott og hugró stæsta,
heimulegast þriar mál.

Oft er hljótt um hníginn bróður
þjes sem hverfur sjonum manna
vanti bæði völd og góða
verður lítil sagan hans.
Þú ert einn í þeirra tölu —
þín þjes von oft erfið þjör.
Lífis jarðar dróttinn dæmdu.
Dyrðleg mun þín sigur fór.

7
Hjer á jörð es mikið melit
minnst sem gildi veilir sál:
aurasafi og andans hroki
er það mesta jarðar sál.
Vanti samid, vanti hjarta,
vanti jafna mannvirðing,
þá mun erfilt gott að gjalda
geiðslutokan strallþering.

Öðrum mörqum eðni varstu,
auðleg þín var þærkeittinn.
Lífsgledinnar hrossid hreina
heitan gerit daginn þinn.
Óslát mund þín að gladdi
oft af litlu þekid var.
Mistunn synd þeim minsta bróður.
— minnst dróttins ortu þar.

8
Far nú vel til fegri heima;
fotni drottinn anda þinn.
Drottinn sje þjes allt í öllu,
elskulegi vinur minn!
Lilaufadur signi þína
sanna vini, nær og fjær,
breiði á þá blessun sína —
blíð þeim er þín minning þar.

Baldvin B. Þárdal

Draumur:

Margis hafa gaman af draumum.
Þeim til ágætis eru þessar línur skrif-
ðar.

Afaranótt hins 21. febr. s. l. dréymdi
mig undarlegan draum. — Stödd
var jeg í Þjettuholti, sat þar við

9
Kaffidrykkju inni heiri, ásamt fleira
fólki og var glatt á hjalla. Lólo eig
mágt kona mín stóð í eldhúsinu. Allt
í einu hópar hún: „Nú lílú þú á!“
Er þetta sólin eða er þetta lunglið? Allt
þjóta upp til þess, að sjá undrit. —
Þjett suman inn Glóttfeykerinn sjest
mjög rauður, stór hnöttur, stórr en sólin,
en ekki eins bjartur, og þó bjartari en
lunglið. Þjett hann með miðlum hrotri
eudus eftir, og skildi eftir rauða ræðu,
eins og hann reyndi eftir skjóti, sem
þó smáðofnót eftir þei sem hnötturinn
rami til eudurs. Þom okkur samman um
að þetta væri sól. Í þei hnötturinn rami
að opnu þjesatru vaknót jeg. Þá
var kl. þinnar 5.
Jeg halloti orjer aflur og ofnót skjóti
og fór þegar að dreyma. Var jeg enn
stödd í Þjettuholti og gellu úr austur-

10
Stofunni inni þá vestari og stofunni
ist við vesturgluggann. Fleira fóld
var þar inni, man jeg sérstaklega
eftir móður minni og hjónunum.
Lítur var mjög úrum gluggann og
undratst eigi lítil, er jeg sa summa-
lega yfir Vatnaskoti, bjarta sól
oninni en sól vora, en öllu skerri
og nær sjóndeildaskring og þar er
virtist og rann með lítil eitt meira
hrata. Þú ertum glot vit er þessi fagra
sól var svo nærri og jeg vissi við
hugputum öll þó sama. „Ef þú
hlystur mí ögn í kalda landinu okk-
eigi mundi jeg þá eftir hinum
því draum. En er jeg leit til austur
sá jeg renna yfir Malifellshrygg
samkenar hrött og í þeim draum
og með sama hrata, með þeim mis-
mun, at engin rak sást eftir þann.

11
Allis sem inni voru þyrstust mí at
glugganum og með öndina í hál-
inum kítum við þess, sem verða vilja.
Þegar raut hrötturinn kemmi inn
við hina störu sól. „Hvat mundi verða
af þessum litlu afstökku eyju, ef hrötturinn
ræktast á? Lí var hugun okkar, og
þá sýndist auðvelt at svara þenni.
Þegar raut hrötturinn rann at. Þortni
var skara sölin yfir þar með þu. Nú
nalgadist úrslita stundin. Eitt augna-
blit leit svo út, sem sá rauti mundi
renast með einum ógnatrata á skara
hrötturinn og stór sprenging eiga
sjer stad. En þá var sem stöfuta geistur
úþú þeim ^{skara} rauti er heftu áhrif á
þann rauti. Þar hann hægð ferd
oma og rann með mestu auðmykt
á bak við sölina. Sem brögðast
sást raut rind at suman, svo kom

12
hinn i ljós og norðanvertu, þeir sá
rauti var svo miklu stærri. Soo sam-
hamm með meiri stillingu ið eftir
og komst ekki á fullu ferð aftur
fyr en utanvert um Vatneshand
Síðast sá jeg hann yfir Tálheimotrygginu
en jeg vissi hann var á hrotri ferð
til hofs. En litla fagra og skora skín
trjelt áfram sínu jafna og hága
skíndi svo þrúð og yfir letislaus
eins og gófuður sigurvegari er
eigi halist yfir lani sínu og
eigi missis sjónar og markandi
sínu. Jeg strjers mjers frá gluggum
og enn hugsumt allri hit sama.

"Gest sje lof og sólin sigrott." Þið þess
erð vakti jeg og þá vor þf. 6.

Nú er draumurinn á enda, og getur
hver lagt þá merkingu i hann, sem
hannur þykir um eiga. Sjálf get

13
jeg ekki varist þeim hugsum, og
rauti knátturinn geti verið kállu
þeirri tíma, sem nú eru með þjóð
~~verri~~ þar sem óhagst og verulum
og þar af leitandi skuldi og þróggur
á ymsan hátt, sundrunn i Frios-
bragði og velferðarmálum, skotta
á vörðingu fyrir landslögun og sjetti
og margt fleira sem mig skotti snúa
og til foru, virðist ganga eins og
rauter þratar gegnum sögu þinnu
síðustu ára.

Er eigi hægt að vonast eftir, og slíkt
fákn sje nú þegar-erð vert sem-
runnið fyrir hádegis eyðlamark og
haldi brötum skrefum til hofs - til
þess aldrei framast og rísa upp fyrir
sjónleiddas hring íslensku fjallanna?
Má ei vanta þess og kalla þinn komandi?
Þinn sje vert stíar og þóguð söl skerna

14
og hún nái sem d lépa upp stórt
lands vör og gangi sív með farvælu
og jöfnu skett yfir. Sínda þess til
þess d vörma, grótt og lépa úr
bændum, eins og blessuð fjúri sólin
sem aldreí gengur undir?

M.P.

Litli fuglinn.

Farinn er afiferill þinn,
framast ei syngur einur minn
næ ljett um geyminn lítur.
Ljufft var d hlusta á lagin þitt
lönqum þótt katti hjarta mitt
barngladur varstu og blítur.

Stans þú í vor svo kálar, hýr
kynnisfór eins og gestur nýr
tingar til landsins ljósa.

15
Lífríkt og fagurt eyndist þjús
sumarleyfinu d eyða hjér
við ilm og angan rosa.

Byggtu sív heyrí kreitur smátt
hlúti d lítlum unqum þrátt,
kendir þeim söng og kvætt;
sagðis þeim margt eitt söguþrátt
- síðar þeir af þér hafa nótt -
og greindir flugsins þrátt.

Vaktirte í þeirra ungu orð
úþrátt - d kanna fjarlæg lönd
varð þeirna vonarskjarna.
Afl bjó í þinum ástarróm;
aldinatrje og fögus blóm
kíða nís þinna barna.

- En þú est fallim. Framast hatt
flug þreykis ei, næ syngur datt

16
langt ofar landamærum.

Aldrin sorgleg sýndust mér:
sundurfallur þú liggur hjó
þjá leknum lára lorum.

Hver hefir orti endir þinn,
aumingja litli fuglinn minn,
hvert beiska banameinið?
Þan fuglsins etú battarkló
krandi þig uns á hjarta smá.
Sárt umdi síðsta veinið.

Guð! þú sem huggar hrella eða
heyrðirtu ei fuglsins banamál
og sinnir síðasta kvæði?
Hvort lifur ei hans ljette orð
langt upp frá jörð, á sólarströnd
með lejörðu vængja blaki?

(Sumari 1924.)

M. R.

17
Hjónabard. —

Altaf minnist jeg þess, hversu
mér þótti gaman, er jeg sá þess
í fyrsta sinni. Jeg var þá unglingur.
Minna fór fram í hraun þyftum
órættaroms, sem verit vor á breyta
í lín, en gett seint með gömslu
ofan af ristun á fentimri. Húsbónda
minum, sem vor mesti áhuga mót
dalt í hug á þá þlegingamann,
sem vor á lausum kili í næsta
hroppi, „og láta hann beta sundur
ólukka móim.“

Þeim góðan vettisdag kom hann.
Þá var ungur og vashlegur mótur,
í fylgd með honum vor annar eldri
karl, ur sönu soeit. Hann fjellk
orð fyrir á vera „undorlegur“ eins

18
og það er stundum orðat. Hann
velli in strengjunum, þar sem þess
þrusti og vor honum til hjálpar.
Þeir voru með 4 hesta, Tveir voru
gráir en tveir brúna, Gjómandi fau-
engir og kraftalegir hestar og velmet
farnir. Þrú þillarnir höfðu mabact,
lögðu þeir af stöð út í mótum með
hestana. Þeir lögðu atkligin á þá
gráir og beittu þeim fjórum plögum.
Um leið og höfðu þeir á þá, fóru þeir
af stöð, plögurinn klauf þúfur nor-
eina eftir öðra og bylki þeim á hli-
ina. Eftir lilla stund, vor þeir komnir
þarna langt og mjótt, kolsvot
slag. Þeir stansuð hann og lét hest-
ana kasta mestu mótum. Jæg höfðu
eftir þeim og þeir voru breint ekki mótum
mótis og þaðan af eður sveillir til
muna, eins og mjótt syndidist þeim þó

19
Ljeldu vel áfram. Hoffunum orju
þeir hvar upp á bögnum og halsinum
á hinum, eins og þeir voru á þurta
framman úr sjer. Mjót syndidist þeim
eitthod svo anagjulegir, hvar in hli-
ina á öðrum, þar sem þeir blisu
úr nösunum og höfðu yfir mótum, eins
og þeir vildu segja in þúfur nor: „Já
skrambi erú þú nú seigar, og
ekki frítt in gjöld in ylltu sumun
en þó munu þú leggjast in val-
inn hvar in hliðina á annari þjó-
samernutum atökum okkar fjelagi.“
Þlagin gamatvinn höfðu nú all in
einu. Klasarinn reyktu in laugarnar
og um leið klauf plögurinn gríta-
stóra þúfu, svo snágt, at smetit
hendist yfir næstu streng.
Stömmu á eftir vor jeg sendur með
kaffi til þillanna. Þegar þeir sáu

20
til min, slepptu þeir hestunum og
töku af þeim akkyggin. Þeir völlu af
lök sem var þor rjett hjá og sultu
stórum, hrisku sig þinnest notknum
eimum, og fóru svo á krappi ný-
gratungum í vor blitummi.

Nú elldi þann á leggja á þá brúna,
og bot mig á hlaupa eftir þeim.
Jeg gerti þat. Þeir voru ekki satar
á allan vort en hinir sjersdatt.
annar þeirra. Þann fór á þessja
með þeim, en mig virðist, þat ganga
alt miltu ver en með þeim fyrri. Ef
stir þúfa þann þessja plöginn stórsuða
þeir. Ef þann þú hottoti et sló í þá
þrinutu þeir et mistöku í taugornu
og bitu hver annan, og eftir litla
stund rann on af þeim sirtinn
og plögina marninum líka.
Jeg gætti til gamla marninum

21
og spundi þann hvernig stot á, og
þessir hestar drægju ekki einu vel
og þeir grán, mig syndust þeir
þó alteinu hrausllegir.

Harlinn leit við mig, og stak
nitar skóflunnar, fjekk sjar vonu
tölu úr dösunum. Jöflosti dálilit
á henni og spjötti síðan úl úr sjar
heljar miltilli gúsu og segir síðan.
"Jeg skal segja þjer þat kool min.
Þat er vegna þess, at þeir eiga illa
saman. Annar þeirra vor vilja hestar
en hinn kerjju hundur, en nú eru
þeir batar ornis eins, rannmbarzis
skrattar, sem er illt við at leta og
litid vinst mo, samanborit við þat
sem hægt voru ef þeir voru betur sam-
taka og viljugri." Harlinn tók nú
til skóflunnar og velti við þúfa, er
fallit hafði aftur í plögforid.

Þjett í þessu fór plöginga matarum
fram hjá okkur með þá brúna, þeir
vnu í einu lötri og sýndust streyktast
meira hvor in annan enn plögim
nokkurn tíma. Þegar hann var fórim
hjá, spykti Karl mörcauta og sagði:
„Allaf minna þessir blessotir hestar mig
á þóð sama.“ „Hóat er þóð“ sagði jég,
Karl gengdi ekki strax. Hann hóf
sundur þúfu, leit svo hvast á mig
og segir sidari: „Þóð minir mig á
hjáabandi. Þetta er einmitt samasta
og besta líkingin af hjórabandinu
lasm.“ Sattu nú eftir þóð, sem jég seg
þjer. En ekki hjósin lengd saman
í líningu in hestana. Þeir létur sem
þau verit samtaka í þóð, á keita
kröflum sínum, þegar af lítleik orri
mata þeim, þess meira gengur undir
þeim og þóð ánægjulegri verit vinna

275
þóð þjer þau sjálf- og ekki sítu þjer,
þjer þeirra. Tókstu ekki eftir þeim gráa
í morgun? Ef plögurim kom í stein, etc
stóra þúfu, tóku þeir bara belur á enáta
hjálpot, hvor öðrum fram úr öðrug-
leitunum alveg eins og gótu hjórin
En líttu nú aftur á þá brúna. Þarna
sítu nú plögurim blýfastur og nú
þjóna þeir og kila hvor annan eins og
þeir sjer ríslausir, í stáðin þjeri of
samleina kraftana og rífa plögim
fram úr þúfunni. Þetta er hárojetit
mynd af þeim hjónum sem ille kemur
sannan. Ef annað vill þetta, setur hita
sig uppá móti þjer, ekkert kemst
í framkvæmd, þjer all leidis í þessu
eilífa stappi, sem eitru alle sambíð
þeirra, og himna líka sem samleid
eiga með þeim á lífleitinni, bónum
sínum, vinnum og vanda mönnum

24
þau komu ekki þeir hálfa í verk sama
birt in hin, alveg eins og klóarinn
það er helmingi stóri bletturinn eftir
þá gráu þfllé daginn en þá brúna.
Núgædu um þetta lasm."

Ég skyldi ekki almennilega hafa þá
gæti átt skylt samau, hestornis sem
gengur fyrir plögnun og heilagt hjóna
band og langoti ekki til á hata
meira in karlinn. Ekki vor á gæti
þó hann þatti "undarlegur" á þessu
slúka fyrirlestur á hrotkerji. Ég labbaði
fó konum. Nú vor plögnun gamla
búinn á sleppu þeim brúna og selja
þá gráu fyrir. Þeir hjeldu hnykkja laud
áfram eftir plögforinu, og sneiðdu einu
þúfuna sundur eftir ötra. Ég sá á
hann mundi klóra móim um
kvöldit, og jafnframt, á gráu hestornis
höft ^{ummit} helmingi stóri blettur in hinu

Holluinn.

25
Vindurinn.

Þú vindur! Þinn kraftur, þitt ógnandi afl
er öðlum sem þungskilin gata.
Í heiminum stöðugt þú teplir þú loft,
og leikst þjer þá sífellt á mæta

Þú brýst fram ^{með} velli, það bugar ei neitt
Þinn blásandi, svifhrata anda.
Þú hefir svo mörqum á höfudit þeyll
er hugdi þjer máti á standa,

Þú virdingar mannanna virdir ei hót,
og veigdar þú enginn þig biter.
Þú raðst jafnt á kappam með kylfu ^{spjök} og
og karl, er víð hægur sig stýtur.

Þú jöfnudinn elskar, það einn og hvers sjór

26
og ert þvi hinn rjelli og sanni.
Þú virdis ei meira þann kútlungsmann
enn bónda í hátakum ranni.

Þú metur líkt örbyrgd, sem auðlegðisvafn,
þinn allir sjá rjelldamispottinn
þú veist það að kongur er kolungum jafn
nær koma þeir fram fyrir Dróttinn.

Þott viljirdu áfram, slíkt vorkenni ég þjón
og virdi það, stormkempnan fíða.
Því eg veit, at sigurinn óleins þeim þer,
sem öruggast þoris á stríði.

Þú stríðis víð heiminn með djörfung og dæ
vú drótt sjeshvers lands þannig onalir:
„Ad verjast mjes eyfus þitt víð og þitt vól
og vöðana og sálirnar stalir.“

Og því skal þjón heimilt um heimslanga
Lát

27
Adhrista þinn háþemilla sigur.
Eg veit það og skil það, ef veri ekkert stríð
þá veri ekki heldur neim sigur

Þú hraðfara vindur, sem hrósa eg onest,
þú hreyðlina fyrir ert kendur.
Mún vordur í mannanna minnumumfest
á meðan á veröldin stendur.

Sigurjón Gíslason.

Okra-ballid.

3. desbr.

Þegar ekki var saudgjóst lengur á
laugardaginn, fór það fyrsta að
koma á ballid; þetta er ortin verija,
bæði víð flesta mannfundi og jafthóid.
En svo kynjot náttur. engin skemtan
fyr en komid var fram á vöku.

276
Koenngöldid og finustu piltarnir urðu
á þess sjes og greidda, og er það í alla
stad óadfinnanlegt.

Ánni í Mithúsum selti samtökunna
með hjartnæmum, velvöllum ortum.
Utr þeir var ekki á spyrja kyrtölu. Líka
og í fjórum dögum er lömbum vor hleypt
út úr stöðgjörð, gall við hávoti, ekki
jarmur, heldur fötu skróll og harmon.
íku blástur. Og stundum heyrðist í
gegnum harmoníu tónana arg
og garg á grammsfönu, og þá mátti
smekkur manna hærðu stigi.

Dansinn fór vel fram, og öðru leyti
en þeir, á andjet vor, á „kafeleronnis“
heftu ekki sem keit last kusteisireglur
á dansi. Voru sumir líkactis þeir,
sem þeir voru ind eilthest pilsverk,
og voru með verkfari en ekki dönnu.
Hrassaskellulegur dans, er leitinn legur

277
á á líta, en lipur og þýttur dans,
stór unun

Litlu eftir byrjunarsíðu, fór holl heimku-
maturinn á kalla inn skatta sína
og fórst það vel úr hendi.

Eltri menn og röðelli yngri menn
fins á spila, þaði Wihel og Trander.
Sveir voru þarna, sem tóku ekki það
á svo komnu, í stömbuninni. Þar
andjet, á þeir byggju yfir einhverjum
stórmalum, eins eftir á andinn
kæmi yfir þá. Enda leit ekki á löngu,
á annas þeirra það sjes hljóð. Þar
það horki meira en önnur, en
sjálfur sálusorgarinn. Allur hávoti
þvarr á augna blíki, og stóð hest
mannsbarn á öndinni, líl á missa
ekki fyrstu orðin, Rotomatu kaloti
um rjetthleti samfara Karleika.
Þar rötta hans fremur prestleg.

30
Þá leit góttur tími, uns Gisti í Holti
tók til máls. Talði hann um að ekki
vori neitt fullkomit rjettlati í þvi,
að menta og fullkomna á eins anlan
sta salina. Þá ytti að fylgjast af,
sál og líkami. Vildi efa líkaminn
við ípróttir og lagði mesta áherslu
á sundit. Vildi að allir lótu að synda.
Gelus vanti að áhersla hans hafi magnað
við þá afstöðu, að hann á heim og millum
vatna, og þarf að halla daglega yfir
vatni að fara.

Enn leit tími. Þá kom sálu sorgirinn
enn til sigris. Las nið upp kvæði eftir
Grim Thorsen. Þá voru hinna andlegu
málit lokið. Urv þá voru ekki annað
enn spil og dans
Eitt árið kom fyrir, sem vakti al-
menna undrun og skemmun.
Hundur sveis, sem ekki þekktu

31
„Mannasíð“ hlupu saman í illu,
svo rösklega, að menn flúðu undan
ypp á burt og beitti; þangað til
hundahreinsunarmatunum kom
á öttvan og swifti þeim, sundur
Hundunum date ekki í hug að
hundahreinsunarmatunum voru
þarna staddar, og hundskömonudrit
sín og voru í frið eftir það.
Mörgum þótti kaffit ekki ^{bragð} gott, &
en reyndar kaffikornur sögðu það
bauninum að kenna, þó þess
sjálfsagt verit slamar. Þá sem
þetta ritar voru hugandi yfir þenna.
Það dýru voru, að sjá þá bændurnar,
Björn í Þorungrí og Sigurð í Stokk-
hólma dansa eins og unga og
fjörnillu menn. Og það af lífi og
sál. Datt í hug, voru ~~at~~ bændur
alment sem þeir, þá mundi vera

minna af gigt og skitleika hjá hús-
bændunum.

Þá sita vor kúningur skúlmanna,
hversu hann gat verið hefðilega.
sundurleitur. Manni gat döttið í hús.
á ein skúlkann vor dönsk, önnur fransk,
þriðja spænsk, fjórða ensk, fimta
þýsk, sjötta grísk, Sjöunda tyttensk
áttunda ungersk, níunda rúss-
ensk, tíunda íslensk, o. s. fr. en
þó áttu þó allar heima uppi sæid
á Íslandi! Þessi undarlegi kún-
ingur, þessi mistök og þessi dæma-
lausir skripaleitir á alla listanna
er í sam og vasa bók. Hlegilegt
og gremjulegt. Þá er einkennilegt
á geta ekki fændið upp fállega
og smællagan kvenskúning,
sem allar skúlkur gátu brúðat,
með a. m. k. hverfandi tilbreytni

Og það er aumt að vita hvernig
þjóterni stekas er mistök. Þá er
um kúning skúlmanna að segja,
þá er engu líkara en þó keppist
vit að vera sem allra ólíkari
hvers annari.

En hvers góð og laugleg skúlkur
mun á efni "ganga út" þó sam-
ræmit voru lalíðit meira meðal
þeirra í klæðabúti. En haldi þó
sema áfram, þes að verða dýrt
spaug að verða ung skúlkur og
betra er þá að útsörvin sjú eðli
mjög há. — Ad öðru leyti komu
skúlkurnar mjög vel fram og
dönsuðu yfir leiti fállega og smæll-
legar enn karlmennirnir.

Ekki var stemmun lokið, þes en dagur
var kominn um allt loft. Þá fóru
allir heim til ein anagtri nema þes
og það gæti margbreytni í kúningi skúlmanna.

Littladalsþedgar.

Kins og öllum Blásháingum er
kunnugt, gaf Simon heitinn frá
Littadal Akrah. 10. v. 18. gjöf til
til minningar um Ljaphjettum
son sinn, er drukken at i Hjerðstötum
Ljup megnit af þessu þje vor soð
legg of Þinghús hreppsins í Stou-
þrum. Var þot vígt með samasti
til heidur gefandannum vorit 1920
og von þu eftirfarandi erindi
sungin og lesin upp. Þar sem
þau hafa hoerzi verit þrentat,
en þu henn lozinn at mörzu leyfti
á gat, þykir rjett at vordvitta
þau frá glatum með þu at setja
þau hjes i blott, þu emm sem þu
er hafa ekki atis ort til þess at

gefa Akrahrepp, gjafis, þu at
slit rauon voru áreitunlega gott
eftir dæmi þeys seinni liman, og
vrandi at fleiri tædi hann dæmi til
eftirbreyttri er skundis list.

Þetta erindi var sungit er
samastit hófst.

Vinur á vinadund
velkominn er.
Nilsar þu hlytt og blitt
hópusinn þjer.
Vertin þu vort skal
velkominn þinn i sal.
Lammhallað sveinaval.
Simon i Dal!

Ljupjon Gestason.

26
Hver sýndi öllum landsins lýf,
að lifa má i Blönduhlíð?
Hjedinn i Dal. Hjedinn i Dal.

Hver tók mest gull úr grípum þínum
þjer gataflestu sveitin min?
Hjedinn i Dal. Hjedinn i Dal.

Þú hjálpar þeim, sem hjálpar þot
þú hlýntis ótal mönnum að.
Hjedinn i Dal. Hjedinn i Dal.

Hver virki dáf og vaskleid mest?
Hver varð lífi sínu best?
Hjedinn i Dal. Hjedinn i Dal.

Þinn lofeli, það er lýðum best
hann lifir þó þú daim sjóst.
Hjedinn i Dal. Hjedinn i Dal.

28
Hver gaf þjer þinghús sala sveit?
Lýst byggja það á blömasveit.
Simon i Dal. Simon i Dal.

Þá bauta steim svo himin há
mun heidra nafn þitt fleiri á.
Simon i Dal. Simon i Dal.

Hver gleder þá, sem gleder þer?
Hver gefur þeim sem snauður er?
Simon i Dal. Simon i Dal.

Þú lengi varis minning mest
þau munast lengst þin ^{vask} horkleids
Simon i Dal. Simon i Dal.

Þjer þökkum að þig Guð oss gaf,
þjer gráðum nor þjer sjáum af.
Simon i Dal. Simon i Dal.

Sigurjon Guðlaug

34.
Sjómannalíf við Byjafjörð.

Fyrir ríminum 40 árum.

Allis þeir sem komnir eru yfir 50 ár, minnast margs, sem nú er algöfug höfð úr lífi manna. Breytingarnar eru svo miklar á hjersum þil öllum síðum frá 1870 og enn meira síðustu áratugi, að mestu þurft gægnis. Margt þot, sem til mikilla bóta hefir breyst og sem menn vilja ekki missa aftur — hvort sem í bót voru.

Aftur á móti sáðna menn ymislegrs, sem manni virtist til litilla heilla hafa breyst, en sem mörgum vor áður kátt. Það er þetta, sem manni er svo hugljúft að minnast.

39.
Jeg geng ei dulinn þess, að sjómannalíf, hafi breyst til heilla í ymsum greinum. En margt er þar sem mjög mikils mætti sáðna. Þú var venju, og ymsis eðri eru algörlega úr sögunni, sem mönnum getur aldrei gleymt, sem vönduð þeim. Og margt af þeir var ymsið falllegt eða þjótlegt, eða ófandi og slýkjandi til heilsu og hreyti.

Mjú hefir stundum dottið í hug að sjótt voru, að rita eitthvort um hina línu líf og skipa frá venjum og síðum í ymsum verknoti, sem nú er algög höfð eða að mestu leyti. Þot getur bót verið föt-leiður í þeir og líko til skemlunar.

Og þar sem Flugoi lilli fleytu svo margt af ymsu lagi. Þá er best að lofa honum að fá enn eitt nýnamd Lesendur hans vertu að fýringefa, þó

40
Jeg vent ad skifta greininni i tö
blót.

Það er þá um sjómanna lífið við
Eyjafjörð, sem jeg hef ásett mig
ad rita i þetta sinn, sjómanna-
lífið um 1870 - 1880.

Jeg rjeri fleiri verkis á fiski-
bátum við Eyjafjörð, á ýmsum
stórum og þar ad audi var jeg
i hákallalegum, og af þessu
kynnlist jeg sov vel sjómanna lífið
þá og illu fiskur inn allan fjörð
og alveg inná "Poll" á hverju
ári, þó misumandi voru. Þá
matti segja ad röit voru frá hvegin
einasta be, annaðhvort með línu
eða handfari eða hornveggi.
Lumskata rjeru 2 á bát eða jáfr-
einn, á handfari, sumstótar
after 4-6 með línu. Öft vor þó,

41
ad menn skruppu rjett framfyrir
landsteinana t. d. um sláttinn
og þengu nógan fisk til vikuinnar
Jeg var á Hallanda, móti Adureyri
þjóðháttarárið 1874, þá drengur um
fermingu, hjá Jóhanni bróður minum.
Þá um sumarið, um sláttinn hvern
mánudagsmorguninn eflis annan
förunn við bróður hveis á handfari,
til þess ad fá fisk þess viku.
Þá þessa morgna förunn við yflis
ad Krossanesi og þar ofus lítið
út með landi og vorum komur
heim og keimur ad gera ad aflanum
þess hádegi og er þó bók brott
og löng sjáfor gata á Hallanda.
Þá þessa morgna festi jeg i
stórliðu, sem jeg þá hafri ekki
afl til ad draga og lillegast
ekki lag, þvi þetta voru fyrsta or

mitt við sjó. Sjáll þeg þá brotist
 minum ferð og þann innþygt
 skepnum, en hvor um sig þó
 svo stór, og þar hefur lyfti
 henni ekki á klauki frá jöfðu.
 Þetta set þeg þjús til að sjá
 hoeru þægilegt var að ná
 í södningu á mjög stuttum
 tíma. Oft sjáum við bræðas beint
 undan þönum svo sem 4-5
 fótum frá landi og þengum
 nógan fisk í sort. Stundum
 var engu beitt á öngullum ef
 fiskur var mikill, en vonalega
 var þó öngullum beittur með
 horksiga eða öðru í fiski, sem
 beitt var á draga.

Á haustin var hinum stóru
 bárum haldit út og þá oftast
 haldit til utarlega með fendi.

Þeg þjús þóer vorverðis, aðu í Strisey,
 hina í Stringsdal og haustverðis
 í Strisey. Þó var þeg fleiri á, all
 ant að kalla við og vit á sjó.
 Nú alla þeg lesari minn að ljóð
 þjús uppá það í næsta blot.
 Eð fara í einn meiri háttar rölu
 með mjói og svo í einn hákalla
 kúr á efliv, og vita hvort þjús
 þykis ekki gaman af þó,
 eins og það var, í þá daga.
 (Frámhald,

B. B. B. B.

Staha.

Oft eru ljóðin langdregin,
 lítil ófar snilli.
 En visan góð og velkæddin,
 vinnur þjóðarhylli.

44
Athugasemd

vá "Lífarandannu" —

Éins og lesendum "Flugas" er kunnugt
kom kott með þessari fjúrsöng
hjer í blóðinu í fjóra. En er seinnar
blávit átti að koma út, á síðastliðnum
vetri kom eflisforandi kott í
höndur ristj. En vegna ýmsra
orsaka kom þá blóð aldrei út,
svo athugasemdir gat ekki þýst
þá, en kemur nú, fram í dags-
ljási:

Sil mín berast
undarlegir ómar,
upp eru kvæðir
hardis sleggjúðmar.
Lugt er að fjölgi synum
ungra kvenna,
og sje þot lífarandannu

45
að kenna.

Satt er að mörgu,
sist er bót malandi
sem nú kúðast,
hjer á okkar landi.
Þegar menn fara að yrtja
um lífarandann,
þeir ætlu ei að láta.
Hluddragninnar fjandann,
faum laust sjer snúa
á andans hálum ísi,
svo önnur hves setning,
móti hinna rísi.
Í þulummi, sem "Flugas"
okkur forði.
þann jæg sí vlla
halsvert á sjer bærði.
Mjer vitist þar nokkud
hallmalt kvenna þyrri.
En hvað melli segja,

46
um Adams föllnu syni?
En hug minn og skilning
heftis synda virða
höfund þú vil jeg
útkýringar kenna.
Hann segir fyrst
að þú þekki meyna,
ef fertist þú i höpi
ungna sveina.
Födu sinni seir'ann
eittin þjóla
sje i lögun eins og
kúfund þjóla.
Allskyns missýningar á þú
þera láta
yfir sjón minna skal jeg
húlaust játa
meining er þú,
að herra hefðar ríkis
þjell jeg að vonu

47
ekki spóluum líkir.
Kinnig líka segir hann
að svanni.
sýnist voru snepil
líkur manni.
Hjer virðist einnig þjarr
samleik þarit,
jeg þá ei skilist
hönnig þú er varit.
Fyrst sendur ei þekkið
veinn og þessan hvera
sveipur i lögun
þess þá að vera.
þin af detrum þou.
Staka.
Lat og Skjona, skendi um fold
skap ei þjónar kvíða.
Latis grona grund i mold
gjart þjónit þrída.

48

Rímpraut.

A síðastlidnu hausti, sýndi
kunningi mínn einn sem þú
seltur er úti Lauðastrók, mje
prentotar milt, og vor á honum
ein rísa svo hljóðandi:

Jafnar varma skara skípa
skundar snúna vegi.

Jafnar arma, kára kynur
kundar nuna eigi.

Þez gat þess strax, at mje þatti
þetta ekki neim seym myndar
skaldskapur, síst at hann vor

„Sturta-máls-takur, og hoessvegn
vor verid at prenta slíkt hnot.

En kunningi mínn beuti mje
á at hjer vor um ram eflda

49

rímpraut at roth, sem vor
mundi eiga seim lída i
öllum íslenskum bragsháttum
og fór hann nú at útskýra þyis
mjer risuna.

Þyis utan þat, hooð hún er praut-
rímud samman, myndast seimri
parturim á þann einkenni-
lega hátt, at hann er eins

at öllu leyfi sem þyis porturim
nema at þerusti stafurim i
hverju orti þyis porturim, ~~er~~ leikur
~~at~~ af. t.d. „Jafnar varma-

„jafnar arma.“ o.s. fr.

En þó mihit hugvit hafi þeim
manni, verit iungefit, sem þann
upp háttim, hefir hagnalega
auðjæanlega verit lathor úti
lásin, þer is þessari risu, fast
líhit vit a. m. k. seimri porturim.

50
Þju um daginn hitti jeg sama
manninn aftur og sagði hann
mju þá að hann hefði fengið
vissu senda frá Elvoge - Sveini
mið sama hatti, en hann hefði
sjúkt Sveini vissuna og beitið hann
yrkja öðra alíka. Þen sa er munur
á Sveins vissu og himni þessu að
hans vísu er gót, og yfir stíga
hann þyllilega þessa þraut
þar sem himni þessu kírnati.
Vissu Sveins hljóða svo:

"Stjellum hröður, eflum þöflu
leggjum þráðinn snúna.
Ljettum röður, eflum aflit,
eggjum ráðin snúna."

Máske þess hágyrdingos sem sjá
flugat vilja yrkja einu slíku og
honum til beitingar. 51

51
Leir og blá.
(Svar.)

Leirum aldrá lasta þer
lítið ei skal þrygla blá
Mót af lífi manneins þjer
mynd og sögu geymis þad.

Þinatt til að stytta stund
stúlað hef jeg leir á blá.
Þurfs þú að ljetta lund
líka skaltu og reyna þad.

Lífir mótas leirföng ein
leirin áspott notar þad
Þráðum endar afis min,
eins og lítið fánýtt blá.
8 febr. 1927.
MR

52
A uppbodi.

Af öllum þeim skemkendum, sem jeg hef sótt um dagana, eru uppbodin a-
mægjulegust. Jeg hef þau framfylgt hoest
einasta hfi. ball, og hef jeg þó verið á þeim
mörgum. Þarna er maður bodinn og
velkominn, án þess að þurfa að berja neim-
ingangseyri; þá og sumir eru svo skjótt
legir af þeim er setja gass sitt á uppbodi,
að gefa öllum kaffi einu sinni eða jafna
hriss, sem það setja. Þeir á öfleyndum uppbodi
baldhaldoranum sem liggja í matnum og kofa
allan daginn. Á einu uppbodi hef jeg verið, þó
sem verið brennivinsstaups fjögli hærju og
stærri rúmmunum er slegit vas, en slíkt
þykir svo lýgilegt nú á tínum. Þegar allt
fest meitt í staupsinu, nema úlþyngur dje-
skoti frá apotekinu — á jeg sleppi á skýju
meira frá þvi.

53
Gamalt máttaki segir: „Dautum geri alla
jafna.“ Jeg skal ekki feillyta um hvort svo
sje, enda ber mönnum nú orði, alls ekki saman-
um þot, en hitt veit jeg mið vissu, að uppbodi
gera það. Þar geta allir bót i, og gera hvort
þeir eru ríkir eða fátækir. Þar hef jeg sjá eigna
lausa strák, sem enginn hefi frínt þeir
til láns, svo miðla sem einu tobakksefi, sleyta
sij framán í heitvirk ríðis merm og bjóti 5!
og 5! um þeim efundi hefi ofbót vitleysu
og steinhatt, en strákurinn hefi svo haldit
numminu og and. sinni eigna vitleysu.
Eft þot er ekki ánægjulegt að sjá hvort menn
geta verið djórflugga og bót og bót, alag
eins og þeir vonu handvissu um á döns-
lagur yrti löngu líkim á undan gjaldteyg
þeim, sem so lustil málorni nefna. Gamli
aftur haldofanta, sem albei lína á sjá af
eyrsvirk komast líka á loft og bjóti, — og
hreppa þar stjálvar skrifti og lauga brot.

sem þeim hefti alrei döttið í heug og líka
nið, nema á uppboti.

Það er orðið málteki hjá, að ekki sje svo ljúgt
klúbur til að hann gangi ekki út á uppboti
og gud hefir gefit þis orði sigur, þis þetta
sjes matar að er sattu, og þot oft á ári. Þ
einn uppbot hef jeg veri þar sem voru
ald 30-40 nr. af bleibyttum og fóru þar
öll um - of þess ofan kútuvert, - uns strák
afglasi einn fór að prófa bleitil mið þis
hann gusot úr einni byttum á hirtan
hest. En strákur segir það hefti ekki, losuð
á hann, þis jafnhirtur var hann eftir
sem ótur. Ekki bor á ótru en þessi bleibytta
nimmur sem þá voru eftir, gengju ~~ekki~~ út
með sirsutu vandi og hiru. Það gelur svo sem
siljot til að manni, þriðji ekki sinum eigin augum
"Óðru sinni minnist ég þess að kietu eini minni
var seld á einu uppboti. Væðu voru hvarf og ílt,
og kl. t. eftir, kom snarpur bylar og hóf hana

hæloft og slengdi henni niðu langf ríðri á lúni
og þor var hún í einni ríðri, á líka smátt
söx út eins og flugvigel, sem sleypst hefti úr
6000 metra hót þráðeint til jortar.
Einn sinni hef jeg líka verið skadur á þis þingi
þor sem beridi laud í kelilgarm, utan
nið skem mudys, en konan stríð inni skemmum
og laud þor á mati honum. Þar til hann
var kominn í höfall verð vit þot sem hann
vor-nyr! Ekki veit jeg hvort þau heftu
farit hátu mið hann, hefti ekki einhver
bent þeim á þann einfaldu samslitka,
að ef annað hattu, mundi hilt að öllum
líkindum hreppa kelilinn, þis þot vor
engu líkora en þau heftu strengt þess heit,
að komu alls ekki heim svo annað hvort þeim
hefti ekki verkfört, og last vit a. m. k.
þyria skilnað. Sama bráðkenntileg
atviki, lifir matu hærzi nema á upp-
botum.

Storzi gælar matar gest óvini sinum efidra
 fysis, en einmitt á uppbotum. Eddi es amóde
 sprengja allt upp fysis honum, þangóð til
 hann es ortim soo reidur, á hann veit eddri
 hovd hann gæri og kaupir soo all með þó
 foldu verð. Eje hann ristur, es hefródiu
 unpa grimomlegu, þis eddri, þá lidleg
 en hann verð villau es heim kemur, og
 hann fer á griska í uppbot góis inu.

Jeg get innpáð mér, á mögum kenar innu. Þatt mér þá i hug á síptu-
 hefi hlegid hugur i bjósti, es auglyst
 vor uppboti við bátra-brúna. Þar var þó
 eftir dalitlu á slagjast. Skyli þetta am
 verð nokkud gaman" hugstú jeg. "Alli þá
 slái sjer eddi saman, og kaupi á víxl um
 erid mid engu verð, þis þor sem jofum
 verð á uppbotum, hlykur eitthoð á eldri
 þangóð af vitmánum."

Es jeg kom þangóð, var heldur fáte komid
 af mánum. Þóð ferða sem jeg sá vor

á Vöglum, á flugafert mid fult fangit of
 spitmaristi. Nam hljóp úlar mi am þrónginni
 og var engu lílara en hann hefrí þrátt sje
 i þetta á miter heitþezan hátt og vor á
 forð þis undann, hefrí jeg þó talit flesta líllegi
 til vidspjofnaðu, enn Gísla inu minn. Es han
 hefrí losit sig vid þetta kemur Gunnar i þessu
 koti, mid ódra kirk á lida og fer á einu og Gísta
 og skámmu þar á ofter st. áorus og es i sam-

kenar innu. Þatt mér þá i hug á síptu-
 hefi hefrí leitt þá i vinnu vid á leggja i
 núms, og faust hann eddi hafa valit af
 verri endanum til þeirrus þjenuetu. Gemy
 þeir upp og nitar af mati sem von var.
 En es jeg kom á vettvang, sá eg fljóte á
 þeir von i vinnu þjá sjálfum sje, þis
 þetta rust hófr þis þeypt og var þó þó
 eddi sjáanlegt til annars en i eldum
 þóð varla þó, þis seint vor hundremandi
 Þetta má helja forspit á innang á
 uppbotum.

Nú tók á drífa á fjölli manna. Var
 einhennilega gaman á sjá, á all
 af er þeir nálgust upp þóð stöðum
 tóku þeir á hentu á merum sínum,
 þeir sem ríðandi voru, en hinis gaddu
 rásina er gengur og vor oft á þeir
 stungu boti í um leit og þeir nálgust
 út. Var ekki þægilegt fyrir upp
 haldaram á átta sig á botunum
 þeir sum komu ofan úr nesi, önnur
 utan af köllum og þau þrjú
 handan af brú. Var engu líkara on
 Mr. Goose hefur sett upp hátalara á
 þessum stöðum og lýti þá sífellt end
 taka 5! - 5 - ! 5!

Er leit á daginn vor leiki á selja þj
 og bændit, og datt mér þá í hug
 hvort hreppur. Akrahs. mundi na
 ekki sjá sóna sinn og kaup
 sprekk í svo sem 4-5 hundla hreim

arknis, og spurdi ymsa þeirra á þeir,
 en þeir tóku daupt í þot, heyrtest mér
 þeir vera kinnis á gleypna ásmíningum
 Sveins gamla enda or hann nú fýri
 löngu kominn í hundana.

Eftir nokkurn tíma vor svo þamt á bryt
 upp tíma sements þoka. Vor þar af milt
 á tuka. Þeg áttoti endilega á kaupna 2,
 annan til á gefa kinni úr, en krútu
 en þó stömon sje frá á segja noti þeg
 ekki í svo mikil sem eitt númer, hvernig
 í fjandannum sem jeg baud, og hef þis
 samt þótt einu djofactus á uppþots
 af öllum Blöndhliðingum. En heest einot
 Mr. hreppis sr. Lorus, þar kemst enginn
 annar á. Þat vor eins og síplem. Þygt
 engum öðrum fyrir djofactus þokumun
 og þótti mér einhennilegt. En svo
 vor þat. Þat stöllum fór í tvöföldu

60
vendi og hómgrýla hamasim, allar úr
skidum, sómuleidis og alt eftir þessu.
Kalli vor umina um d kerna, það brogðti
engin matar og feidna Kulli i vedinu,
en þráte fepis petta, vor samnt no'gor hita
i mönnum, þei þessi upp bod'ölvum
hjelst, um sörffegan gamla komst
undir hamasim. Þá datt botninn úr
öllum, nema Sigurd á Egg, þei þeim
for sjálf ekkri fepis meitt, þei ^{bodit} ~~verit~~ sem
kom i hana vor sjell fepis strengnum
og mid það datt líka botninn úr upp
enda var þá erit myrkt og rötta.
Kalli finu menn strax heim, þó ekkri vor
ólílegt þei voru öndis imantónis, held
finu þei d kerna víðdraslinu fepis,
þá helst best hoes þri áðrum, þei ni vor
hagurinn hjá fepri þi sem voru þáum
innsetta d stela sprelli þri náunz
um i myrksinu. Mjæ irlust Seyl

61
menn vera þjófraddastu, ef dema skal
eftir þei hve ~~þeir~~ flutta skranid lungt
kust af víðvellinum. Ein stakka Akra h. m.
Keypti sitt austur yfer þri, og onur hit
sama þafa vakt fepir öllum, d lita
ekki slíkan fenz, sem vor sov dym, vendi þey
vendi nema sem minet á veji náunzans. -
Þó er haft eftir kunnugum mönnum, d viki
inn sem seldur vor á eppbotinu, hafi hlaupit
þjerum bit eins midit - allar brotinn og
bramladu - einn og hann kostoti nje
of nálími kominn á S. Þron. Þó d veldur
ni þessu. Er þó fepis þó, d þjer hafi vend
þeim hálfvitar á eppbotinu. O. sussa rei.
Þjer voru okkar gatrustu menn og heggustu
þó d Akra - Seyla og Leylingst. hreppur
þer mátti sjá Magnús á Frostastotum, þor
á Sluzumyr, Gisle á Víðvöllum, Lönub.
á Seylu h. Sr. Hallgrím, Joh. Lönzumyr
Joh. Valli og Vald. Vallanesi úr Leylingst

